

Prólógus

Güldan hívására érkeztek. Habozás nélkül – sőt, egyenesen örömmel – adták el lelküket a sötétségnek. Egykoron ők is a szellem mélységeit keresték, akárcsak Güldan; a természetet kutatták, és az orkok helyét a természet rendjében; tanultak az erdő s a mező vadjaitól, az ég madaraitól, a folyók és tengerek halaitól. Az örök körforgás részei voltak, se többek, se kevesebbek.

Többé már nem azok.

Ezek az egykorvult sámánok, ezek az új boszorkánymesterek egy röpké pillanatra megízlelték a hatalmat, és mint a mézet, ellenállhatatlanul édesnek találták. Buzgalmuk jutalmául még több hatalmat kaptak cserébe. Güldant mestere, Nerzúl vezette be a fekete tudományok rejtelseibe, s végül a tanítvány túlszárnyalta mesterét. Bár Nerzúlnak köszönhető, hogy a Hordából hatalmas és megállíthatatlan pusztító sereg lett, neki nem volt bátorsága továbblépni. Mindig tiszteletben tartotta népe nemességét. Güldannak nem voltak ilyen aggályai.

A Horda mindenkit, akit lehetett, lemészárolt a földön. Végül nem maradt, ami csillapíthatta volna vérszomjukat, ezért

egymásnak estek a klánok, hogy kielégítsék mardosó, kegyetlen szenvedélyüket. Aztán Güldan talált egy megfelelő célpontot a fékezhetetlen Horda számára. Hamarosan új világba költöznek, ahol friss, mit sem sejtő, könnyű préda vár rájuk. Mivel a vérvágy teljesen elborította az agyakat, a Hordának irányító tanácsra volt szüksége. A tanács élén Güldan állt.

Biccentéssel köszöntötte a belépőket, apró, tűzhomályos szemét semmi nem kerülte el. Egyenként járultak elé a küldöttek, mint szolgálalkú állatok a gazdájukhoz.

Az ork klánok legrettegettebb, leggyűlöltebb harcosai ülték körbe az asztalt. Némelyikük rút külseje arról árulkodott, hogy a sötét tudásért lelküknél busásabb árat kellett fizetniük.

Mások még mindig pazarul mutattak, dagadó izmaik felett sima, zöld bőr feszült. Ezt kérték cserébe a sötétséggel kötött egyezés során. Mindannyian fondorlatosak és könyörtelemek voltak, és semmitől nem riadtak vissza, ha a még több hatalom megszerzése volt a cél.

Azonban Güldannál kíméletlenebbet nem lehetett találni közöttük.

– Mi, akik itt összegyűltünk – szólalt meg Güldan érdes hangon –, a klánok legkeményebb harcosai vagyunk. Ismerjük a hatalmat. Tudjuk, hogyan lehet megszerezni, használni, és megsokszorozni. Egyesek lázadozni kezdtek némelyikünk ellen. Az egyik klán vissza óhajt térni a gyökereihez; a másiknak elege lett a védtelen csecsemők lemészárlásából. – Güldan vastag, zöld száján megvető mosoly táncolt. – Ez lesz a vége, ha az orkok elpuhulnak.

– De nagyuram – vetette közbe az egyik boszorkánymester –, hisz az utolsó szálig legyilkoltuk a dréneiteket. Mi más maradt még ezen a világon, amit elpusztíthatnánk?

Güldan elmosolyodott. Feszés ajkai mögül kivillantak a hatalmas, hegyes fogak.

– Semmi – felelte. – Ám még más világok is várnak ránk.

Ismertette velük a tervét, és örömmel figyelte, ahogy fellobban szemükben a hatalomvágy tüze. Igen, ezt élvezni fogják. Minden idők legerősebb ork hadseregét állítják most fel, és ennek a seregnek az élére ő kerül.

– Mi fogjuk eldönteni, hogyan táncoljon a Horda a füttyszavunkra – mondta végül. – Mindannyian tudunk parancsolni.

Ám a büszke ork nem szenved, ha parancsolgatnak neki.

Hadd higgye mindegyikük, hogy saját akaratából forgatja a harci bárdot, és nem azért, mert elrendelték neki. Titokban tartjuk a kilétünket. Az árnyak rejtekében lépkedünk, és láthatatlanságunkban még nagyobb hatalommal bírhatunk majd. Mi alkotjuk az Árnytanácsot, és senki nem ismerheti meg az erőnket.

Egy napon azonban néhányan mégis megismerik.

Már nincs messze ez a nap...

Egy

Aég a vadak is fáznak egy ilyen hideg éjszakán – me-
rengett Dérfarkas Durotán. Ösztönösen farkas útitár-
sa felé nyúlt, és megvakarta Hegyesfog fehér fülé-
nek tövét. Az állat elégedetten mordult egyet, és még köze-
lebb furakodott gazdájához. A farkas és az ork vezér együtt
kémlelték a Durotán barlangjának ovális bejárata előtt nesz-
telenül aláhulló hópelyheket.

Durotán, a Dérfarkas klán vezére, egykor barátságosabb
éghajlatot élvezhetett. Harci bárdján meg-megcsillant a hold-
sugár, tekintetét a fényben ragyogó fém és a fröcsögő embe-
ri vér vöröslő árja vakította el. Akkor még nem csupán saját
klánjával, hanem egész népével egynek érezte magát. Egy-
más mellett sorakoztak mind, a domboldalról leözönlő zöld
halálhozók.

Együtt falatoztak a tábortűz mellett, együtt hahotáztak öb-
lős, harsány hangon, és mesélték történeteiket öldöklésről és
hódításról, míg gyermekeik a kihunyó parázs mellett bóbis-
koltak a kegyetlen mézárulás képeivel a fejükben.

Most viszont a maroknyi ork, a Dérfarkas klán tagjai, egy
idegen világ fagyos sziklái között didergett az Ógádoros-hegy-

ségben. Csupán a hatalmas fehér farkasok szegődtek melléjük. Össze sem lehetett hasonlítani őket a robosztus fekete farkasokkal, melyek hátán egykor az orkok küzdöttek a csatában, de a farkas mindig farkas marad, nem számít, milyen színű a szőre. A Drektár erejével ötvözött, rendíthetetlen türelem végül meghozta gyümölcsét: az orkok magukhoz szoktatták a vadakat. Immár együtt vadásztak és melegítették egymást a hosszú, dermedt éjszakákon.

Durotánt a barlang belsejéből jövő halk, szörtyögő hang riasztotta fel a merengésből. A vezér szigorú arca, a sokévnnyi haragvás és rettegés mély barázdáival szántott ábrázat hirtelen meglágyult a hang hallatán. A kisfia nyöszörgött, ahogy szoptatták. A gyermek, aki majd csak a ciklus előre meghatározott névadó napján kap nevet.

Durotán otthagya Hegyesfogat, hogy egyedül figyelje tovább a havazást, és a barlang belső helyiségébe cammogott.

Draka épp elvette csupasz mellétől a kisdedet; ezért nyafogott a fiú. Durotán némán figyelte, ahogy Draka megfeszíti a mutatóujját. Az asszony borotvaéles fekete körmével mélyen belevájt a mellbimbójába, mielőtt ismét melléhez emelte a csecsemő apró fejét; közben a fájdalom legkisebb jele sem tükröződött szép, szögletes arcán. A gyermek így nem csak az éltető anyatejet, hanem anyja véréit is magába szívta. Efféle táplálék illet egy jövődöbéli harcshoz, Durotán fiához, a Dérfarkas klán leendő vezéréhez.

A férfi szívét elárasztotta a szeretet, amit a harcban hozzá mérhetően bátor és ravasz társa, gyermeke anyja iránt érzett.

Ekkor tudatosodott benne, hogy mi vár rá, hogy mit kell megtennie. A gondolat úgy nyomasztotta, mint egy vállára nehezedő nedves takaró. Leült és felsóhajtott.

Draka felnézett rá, és összehunyorította barna szemét. Túl jól ismerte a párját.

Durotán nem akarta közölni asszonyával elhatározását, amiről érezte, hogy helyes döntés. Azzal is tisztában volt, hogy előbb-utóbb mindenképpen tudatnia kell vele, mire jutott.

– Megszületett a gyermekünk – szólalt meg mély, öblös hangján.

– Igen – felelte büszkén Draka. – Deli, életerős fiú, aki apja halála után méltó vezére lesz a Dérfarkas klánnak. Sok-sok év múlva – tette hozzá.

– Felelősséggel tartozom a jövőéért – vitte tovább a szót Durotán.

Draka most már minden idegszálával rá figyelt. Durotán kivételesen gyönyörűnek látta őt ebben a pillanatban, és megpróbálta az agyába vésni ezt a képet. Az asszony zöld bőrén a tűz fénye játszadozott, élesen kiemelte erős izmait, és megcsillantotta szemfogait. Draka hallgatott, türelmesen várta, hogy párja folytassa a megkezdett gondolatot.

– Ha nem szegülök szembe Güldan akaratával, a fiunknak több játszótársa lenne – mondta Durotán. – Ha nem szállok szembe vele, még most is a Horda megbecsült tagjai lehetnénk.

Draka dühösen sziszegett, és kivicsorította a fogát.

– Akkor nem téged választottalak volna páromul – morgott.

A csecsemő riadtan kapta el fejét anyja mellétől, és felnézett az arcára. Kiugró állán tejjel keveredett vér csorgott.

– Durotán, a Dérfarkas klán vezére nem nézi tétlenül, hogy a vágóhídra hajtsák a népét, mint az emberek a birkáikat. Nem rejtheted véka alá a véleményedet. Ha ezt teszed, megtagadtad volna önmagad.

Durotán bólintással nyugtázta a szavakat.

– Tudtam, hogy Güldan számára nem fontos a népem, kizárólag saját hatalmának növelését tartja szem előtt...

Hirtelen elhallgatott, ahogy felidézte magában a döbbenetet, az iszonyatot és a dühöt, ami akkor öntötte el, amikor tudomást szerzett az Árnytanácsról és Güldan kétszínűségéről.

Megpróbálta meggyőzni a többieket a rájuk leselkedő veszélyről. Felhasználták őket, hogy elpusztítsák a dréneiteket, akiket Durotán szerint teljesen szükségtelen volt kiirtani, azután hajón átvitték őket a Sötét Kapun, hogy rárontsanak egy gyanútlan világra. Ez sem az orkok döntése volt, hanem az Árnytanácsé. És mindez miért? Egyedül Güldanért, Güldan személyes hatalmáért. Hány ork esett el ezért az értelmetlen célért?

Durotán megpróbálta szavakba önteni az elhatározását.

– Felemeltem a szavam, és ezért száműztek. És velem együtt száműztek mindenkit, aki mellettem állt. Elvesztettük a becsületünket.

– Csupán Güldan veszítette el a becsületét – vágott vissza vadul Draka. A kisdéd már magához tért a pillanatnyi rémületből, és ismét szopott. – A néped, Durotán, él és szabad.

Kegyetlen hely jutott nekünk, de a hófarkasokban barátokra találtunk. Még a legkeményebb hidegben is akad elég friss húsunk. Amennyire tudtuk, fenntartottuk a hagyományainkat, gyermekeink pedig a tábortűz mellett hallják a régi történeteket.

– Ennél többet érdemelnek – mondta Durotán. Hegyes körmével a csecsszopó felé bökött. – Ő is többet érdemel.

Becsapott testvéreink is mind többet érdemelnek. És én megadom nekik, ami megilleti őket.

Felállt, és kiegyenesedett. Öles természetével árnyékot vetett az asszonyra és a gyermekére. A nő reményvesztett tekintetével elárulta, tudja, párja mit készül közölni vele. Persze a súlyos szavakat még ki kellett mondani, hiszen ettől váltak valóssá, ez tette a gondolatot megszeghetetlen esküvé.

– Voltak néhányan, akik meghallgattak, de kételkedtek a szavaimban. Visszatérek, és megkeresem azt a maroknyi vezért. Meggyőzőm őket a magam igazáról, és ők majd egybegyűjtik népeiket. Nem leszünk többé Güldan rabszolgái, akikről senki nem emlékezik meg, ha elesnek a csatában, mely egyedül Güldan érdekeit szolgálja. Erre megesküszöm, én, Durotán, a Dérfarkas klán vezére! – Hátravetette a fejét, a száját szélesre tátotta, kifordította szeme fehérjét, majd ékten, dörgő és dühödt csatakiáltás hagyta el a torkát. A kisedd felsikított, és még Draka is megrettent egy pillanatra.

Az Eskükiáltás hangzott fel, és Durotán tudta, hogy a hangokat gyakran eltompító hó ellenére a klán minden tagja hallja őt ma éjjel. Tudta, pillanatokon belül a barlang bejárata köré gyűlnek, és megkérdezik, mire esküdött fel Durotán, majd ők is elmondják fogadalmaikat.

– Nem hagylak magadra – jelentette ki Draka alig hallhatóan.

Lágy hangja éles ellentétben állt Durotán harsány Eskükiáltásával. – Mi is veled megyünk.

– Megtiltom!

Draka talpra ugrott; hirtelen mozdulatával még a harc-edzett Durotánt is megrémisztette. A gyermek böggve gurult a földre anyja öléből, ahogy Draka vadul rázni kezdte az öklét. Egy szempillantással később Durotán arca összerándult az éles fájdalomtól, Draka ugyanis egyetlen ugrással a barlang másik végében termett, és véresre karmolta társa ábrázatát.

– Draka vagyok, Rhakish fiának, Kelkarnak leánya. Senki sem tilthatja meg nekem, hogy a párommal tartsak, még Durotán sem! Veled megyek, és veled fogok elesni, ha a sors úgy hozza! – Leköpte Durotánt.

Durotán letörölte arcáról a vérrel keveredett nyálat, s szíve megtelt szerelemmel. Jól választotta meg a társát, fiai szülő-

anyját. Volt-e valaha is az orkok között olyan, aki szerencsésebbnek mondhatta magát nála? Aligha.

Sorspöröly Orgrim, a nagy hadúr – annak ellenére, hogy tisztában volt vele, Gúldan azonnal számúzná őt és egész klánját, ha tudomást szerezne a dolgról – szívesen fogadta táborában Durotánt és családját. A farkast viszont gyanakodva méregette.

Az állat ugyanolyan bizalmatlanul tekintett vissza rá.

A Sorspöröly szállásaként szolgáló egyszerű sátorból küldték az alacsonyabb rangú orkokat, majd betessékelték Durotánt, Drakát és egyelőre névtelen gyermeküket.

Sorspöröly kissé hűvösnek találta az éjszakát, ezért fanyar mosollyal figyelte, ahogy vendégei megszabadulnak ruházatauk javától, és a hőségről sustorognak maguk között. A hófarkasok – merengett – bizonyára nincsenek hozzászokva az efféle „meleg” éghajlathoz.

A sátor előtt személyi testőrei álltak. A felhajtható sátorlapot, mely ajtóként szolgált, még nem eresztették vissza.

Sorspöröly a tűz mellé telepedő vendégeit figyelte, akik a táncoló lángoknál melengették hatalmas, zöld kezüket. Az éjszaka sötétjét csupán néhány pislákoló csillag fénye törte meg. Durotán jó időpontot választott a titkos találkához.

Nem valószínű, hogy bárki is felismerte volna őt, párját és gyermekét.

– Sajnálom, hogy veszélybe sodortalak téged és klánodat – szólalt meg Durotán.

Sorspöröly csak legyintett.

– Ha a Halál úgy dönt, hogy ellátogat hozzánk, becsülettel fogadjuk. – Átnyújtotta barátjának a frissen elejtett vad vér-

től csöpögő combját. Még ki sem húlt a hús. Durotán biccentéssel köszönte meg az étket, és hatalmas darabot harapott ki belőle. Draka követte társa példáját, majd a gyermek szájához tartotta véres ujjait, aki mohón szopni kezdte az édes nedűt.

– Keménykötésű kis legény – jegyezte meg Sorspöröly.

Durotán bólintott.

– Rátermett vezére lesz klánomnak. De nem azért tettük meg ezt a hosszú utat, hogy a fiamat dicsérd.

– Sok évvel ezelőtt burkolt szavakkal beszéltél.

– A klánomat akartam védeni, és míg Güldan ki nem taszított minket, nem tudtam, okkal gyanakszom-e – felelte Durotán. – A gyors megtorlás igazolta a gyanúmat. Hallgass meg, öreg barátom, és dönts magad!

Aztán belefogott a mondandójába. Halkan beszélt, nehogy az odakint strázsáló örök meghallják szavait. Mindent elmondott Sorspörölynek, amit tudott; mesélt a démonfejedlemmel kötött sötét alkuról, Güldan hatalmának ocsmányságáról, az Árnytanácsról, melynek segítségével elárulták a klánokat, és a bectelen végről, mely az orkokra vár, akiket végül koncként a démoni erők elé vetnek majd.

Sorspöröly erőltetett szenvtelenséggel hallgatta végig Durotánt, ám széles mellkasában úgy kalapált a szíve, mint híres harci pörölye az ellenség fején.

Vajon igaz lehet? Inkább egy harctól megzápult elme szüleményének hatott. Démonok, sötét paktumok... És mindez Durotán szájából hangzott el! Durotánéból, aki valamennyi között a legbölcsebb, legkegyetlenebb és legnemesebb vezérnek számított. Bárki más mesélte volna ezt, rögtön hazugságnak vagy zagyvaságnak vélte volna, Durotánt azonban száműzték véleményéért, s ez hitelt adott a szavainak.

Sorspöröly hitt vendégének, aki már többször megmentette az életét. Arra a következtetésre jutott, hogy Durotán igazat mond. Amikor barátja befejezte a mondandóját, a combért nyúlt, jókora darabot harapott belőle, elrágódott a falaton.

Közben agyában vadul cikáztak a gondolatok.

Végül lenyelte a húst, és megszólalt.

– Hiszek neked. Biztosíthatlak róla, hogy népemet nem állítom Guldán mellé. Inkább veled harcolunk a sötétség erői ellen.

Durotánt láthatóan meghatotta vezértársa elhatározása.

Kezét nyújtotta, amit Sorspöröly melegen megszorított.

– Nem időzhetsz sokáig a táboromban, bár megtisztel a jelenléted – jelentette ki Sorspöröly, ahogy felállt. – Az egyik testőröm biztonságos helyre kísér benneteket. A közeli patak környéke bővelkedik a vadban; nem maradtok élelem nélkül.

Minden tőlem telhetőt megteszek az érdeketekben, és ha eljön az ideje, együtt mézáróljuk le Guldant, a Becstelen Árulót.

A testőr némán vezette őket a mérföldekre lévő erdei táborba. A tisztás valóban elhagyatottnak tűnt. Mikor Durotán meghallotta a vízcsobogást, Drakához fordult:

– Tudtam, hogy megbízhatunk öreg barátomban – mondta.

– Nemsokára...

Hirtelen megfagyott a vér az ereiben. A közeli patak csobogásába újabb hang vegyült: egy földre hullott ág roppant meg egy nehéz test súlya alatt...

Durotán rettenetes csatakiáltással a harci bárdjáért nyúlt.

A merénylők szempillantás alatt törtek rá, még mielőtt megmarkolhatta volna a fegyver nyelét. Hallotta, hogy Draka felvisít tehetetlen dühében, de nem siethetett a segítségére.

A szeme sarkából látta, hogy Hegyesfog az egyik támadóra veti magát, és a földre dönti.

Alattomosan törtek rájuk, orkokhoz méltatlanul. A merénylők a legalacsonyabb aljanépből valók voltak; férgek, amiket gondolkodás nélkül eltaposnak. A férgek azonban mindenhová befurakodnak... A támadók egyetlen hangot sem adtak ki, de fegyvereik és mozdulataik elárulták szándékaikat.

Bárd hasított Durotán bal combjába; a vezér a földre zuhant.

Forró vér ömlött végig a lábán, miközben kétségbeesetten próbálta megfojtani támadóját. A felülről rámeredő tekintetből hiányzott az orkokra jellemző ádázság, sőt, ijesztő módon, szinte mindenféle érzelem. A támadó ismét lecsapni készült harci bárdjával. Durotán az utolsó cseppnyi erejét is összeszedte, és vasmarokkal szorította ellenfele gégéjét. A férreg arcára ekkor mégis kiült valamiféle érzelem. Elejtette a harci bárdot, és igyekezett lehámozni a nyakáról Durotán erős ujjait.

Abban a pillanatban rövid, éles vonyítás hangzott fel, aztán csend lett. Hegyesfog elesett. Durotánnak nem kellett odanéznie, hogy megbizonyosodjon róla. Drakát még mindig hallotta; párja a rájuk támadó orkra szórta átkait. Ekkor iszonyatos felismerés hasított Durotán agyába: halálra rémült gyermekét hallotta felsírni.

Nem fogják megölni a fiamat! A gondolat új erőt adott neki.

A combartériáját kettészelő, tátongó sebe ellenére sikerült átfordítania ellenfele hatalmas testét. A merénylőn ettől végképp úrrá lett a pánik. Durotán mindkét kezével erősen megmarkolta a vastag nyakat. Elégedetten hallotta, hogy a tenyere között összeroppan a nyakcsigolya.

– Ne! – kiáltott fel az áruló testőr, aki felfedte a hollétüket.

Hangja remegett, már-már emberi félelem csendült ki belőle.

– Ne! Hozzátok tartozom, ők az ellenség...

Durotán még épp időben pillantott fel, hogy lássa, amint a kis híján nála is nagyobb acélpenge jól kiszámított ívben lecsap.

Sorspöröly személyi testőrének esélye sem maradt. A kard ellenállás nélkül elmetszette a nyakát. Ahogy a lenyesett, véres fej elrepült mellette, Durotánnak alkalma nyílt megfigyelni a halott testőr arcára kiülő rémült kifejezést.

Durotán a párja irányába szökkent, de elkésett. Draka életelen, darabokra szabdalt testének láttán dühödt fájdalommal üvöltött fel. Az asszony gyilkosa egy darabig még a vértócsában fekvő tetem fölé tornyosult, aztán Durotán felé indult.

Igazságos küzdelemben Durotán három hozzá hasonlóval is elbánt volna, súlyos sérüléssel és fegyvertelenül, pusztá kézzel azonban felkészülhetett a halálra. Nem is próbálta védeni magát; ösztönösen elindult, hogy felnyalabolja gyermekét.

Aztán ostobán bámulta a vállából kilövellő vért. A vérveszteségtől lelassultak a mozdulatai, és mielőtt reagálhatott volna, vonagló bal karja is a jobb mellé került a földre. A férgek még azt sem hagyták, hogy utoljára magához ölelhesse a fiát.

A sérült láb többé nem tudta megtartani. Összerogyott.

A gyermek mellé zuhant. A rettenthetetlen harcos majd megszakadt, amikor meglátta a kicsi rémült arcát.

– Vigyétek magatokkal... a fiamat – hörögte. Maga is meglepődött, hogy egyáltalán meg bír szólalni.

A merénylő odahajolt hozzá, hogy jól megnézze magának, aztán a szemébe köpött. Durotán egy pillanatig attól tartott, hogy a gyilkos ledöfi a kisfiát.

– A gyermeket itt hagyjuk a vadak martalékául – mondta viczorogva a merénylő. – Ha szerencséd van, még végignézheted, ahogy szétmarcangolják.

A gyilkosok, ugyanolyan csendben, ahogy érkeztek, eltűntek.

Durotán kábultan pislogott, miközben patakokban ömlött a vér. Mozdulni próbált, de cseppnyi ereje sem maradt.

Elhomályosuló szeme a gyermekre meredt; figyelte, hogy zihál az üvöltéstől kimerülten, s hogy rázza parányi ökleit.

Draka... szerelmem... kisgyermekem... úgy sajnálom. Miattam vesztünk el...

A világ elszürkült előtte. Már alig tudta kivenni gyermeke vonásait. Csak az vigasztalta, hogy hamar elszáll belőle a lélek, és nem kell végignéznie, ahogy az éhes vadak elevenen darabokra tépik gyermekét.

– A Fényre, miféle zaj ez! – A huszonkét éves Rókalyuki Tammi összeráncolta az orrát az erdő fái közt visszhangzó bőgés hallatán. – Akár vissza is fordulhatunk, hadnagy úr.

Ekkora hangzavar biztosan elriasztott minden üldözésre érdemes vadat.

Setétláp Édalász hadnagy lustán rámosolygott szolgájára.

– Hát semmire sem sikerült megtanítanom téged, Tammi? – mondta vontatottan. – Nem csak az fontos, hogy élelmet kerítsünk vacsorára, de az is, hogy minél messzebb kerüljünk attól az átkozott erődtől. Bármilyen is legyen az, csak hadd nyivákoljon tovább! – Hátranyúlt a nyeregtáskába. A butélia hűvösen simult a kezébe.

– A vadászkellyet, uram? – Bár Setétláp állandóan megfedtte, Tammi tökéletes kiképzésben részesült. Egy sárkány-

fejet formázó kelyhet nyújtott oda urának, melyet addig a nyergéhez rögzítve hordozott. A vadászkelyheket kifejezetten ilyen alkalmakra tervezték, talp nélkül készültek. Setétláp tanakodott, aztán egy legyintéssel visszautasította a kupát.

– Fölösleges. – Fogával kihúzta a dugót, aztán a szájához emelte az üveget.

Mámorító volt a nedű! Égető patakként csorgott le a torkán, egészen a zsigereiig. Setétláp a kézfejével megtörölte a száját, majd bedugaszolta és visszatette a nyeregtáskába az üveget.

Hetykén Tammis felé fordult, aki félrekapta aggódó tekintetét.

Mi köze egy szolgának ahhoz, hogy mennyit iszik a gazdája?

Setétláp Édalász villámgyors karrierjét annak az elképesztő képességének köszönhette, hogy a csatákban halomra gyilkolta az orkokat. Felettesei ezt ügyességének és bátorságának tudták be, Tammis azonban tisztában volt azzal, hogy Setétláp folyékony szubsztanciákból meríti a vitézséget.

Hírneve révén a hölgyeknél is könnyebben érhetett el sikereket – persze az sem számított hátránynak, hogy fölöttébb jóképű volt. A magas és jó megjelenésű férfi, vállig érő fekete hajával, acélkék szemével, és gondosan nyírt kecskeszakállával a hős katona eszményképét mintázta. Az nem érdekelte különösebben, hogy némely hölgy örökre meggyűlölte, amikor elgyötörten, bölcsebben, s csúf kék foltokkal a testén kelt ki az ágyából; mindig akadt újabb vállalkozó.

Kezdte idegesíteni a fülsértő hang.

– Nem akarja abbahagyni – morgott Setétláp.

– Lehet, hogy megsérült, uram, és képtelen elvonszolni magát – jegyezte meg Tammis.

– Akkor keressük meg, és szabadítsuk meg a kínjaitól! – felelte Setétláp. Sarkantyúját a kelleténél nagyobb erővel vágta nevéhez méltóan sötét heréltje, Éjdal oldalába, és vágatni kezdett a pokoli zaj irányába.

Éjdal olyan hirtelen torpant meg, hogy Setétláp, aki rendszerint szilárdan ülte meg lovát, kis híján átbukfencezett a fején. Káromkodva nyakon csapta az állatot, aztán elnémult, mikor meglátta a rémület okát.

– Szentséges Égi Fény! – kiáltott fel Tammis, aki ekkor ért melljük pónija hátán. – Micsoda felfordulás!

Három ork és egy hatalmas fehér farkas feküdt kiterítve a gyepen. Setétláp megállapította, hogy nemrégiben lehelték ki a lelküket. Még nem érződött rajtuk az oszlás bűze, a vér viszont már megalvadt rajtuk. Két férfi és egy nő. Átkozott orkok! – gondolta Setétláp. Rengeteg ember életben maradna, ha többször egymás ellen fordulnának!

Valami megmozdult, és a hadnagy megpillantotta, mi nyüszített olyan éktelenül. Ennél förtelmesebbet még soha nem látott... Egy pólyába bugyolált ork csecsemő feküdt a tetejük között. Setétláp döbbenten leszállt a lováról, és odament hozzá.

– Óvatosan, uram! – rikoltotta Tammis. – Még meg találja harapni kegyelmedet!

– Még sohasem láttam ork fattyút – mondta Setétláp. A csizmája orrával megbökte a kicsit. A gyerek előbukkant a kék és fehér ruhaanyag mögül. Ocsmány, kis zöld pofája eltorzult; tovább szűkölt.

Setétláp már a második mézsörös üvegnek is a fenekére nézett, de elméje kristálytisza volt. Furcsa ötlet fogant meg benne. Rá se hederítve Tammis elkeseredett intésére, a parányi szörny fölé hajolt, felemelte, és gondosan bebugyolálta.

A kicsi szinte azonnal abbahagyta a bömbölést, szürkéskék szemeivel Setétlápra meredt.

– Ki gondolta volna – szólalt meg Setétláp. – Az ő gyerekeiknek is kék a szeme kicsi korukban, mint a miénk. – Ám kis idő elteltével feketévé vagy vörössé válnak, és vérszomjas gyűlölettel tekintenek az emberekre.

Hacsak...

Setétláp éveken át kétszeres erőbedobással küzdött azért, hogy mások legalább fele annyi figyelmet szenteljenek neki, amennyi születésének és rangjának kijárt volna. Apja árulása szégyenfoltot hagyott a nevéen, de minden tőle telhetőt megtett a nagyobb hatalom és elismerés megszerzéséért. Sokan még mindig ferde szemmel néztek rá. Az áruló vére – sustorogták róla, amikor úgy vélték, nem hallja, mit mondanak. Most viszont elérkezhet a nap, amikor nem kell tovább elviselnie a csípős megjegyzéseket.

– Tammis – mondta elgondolkozva, és tekintetét az ork csecsemő hihetetlenül lágy kék szemébe mélyesztette. – Tudtad, hogy egy briliáns elméjű urat szolgálhatsz?

– Természetesen, uram – vágta rá Tammis a tőle elvárt választ. – Megkérdezhetem, miért különösen igaz ez az adott pillanatban?

Setétláp a szolgájára pillantott, és elvigyorodott.

– Mert Setétláp Édalász hadnagy olyasmit tart most a kezében, ami egyszer majd híressé, gazdaggá, és hatalmassá teszi.

Kettő

Rókalyuki Tammis azt sem tudta, hová legyen, gazdája ugyanis rettentően bosszúsnak mutatkozott. Mikor hazavitték az ork csecsemőt, Setétláp ugyanúgy viselkedett, ahogy a csatatéren szokott: éber volt, feszülten figyelt, és összpontosított.

Az orkok napról napra kisebb kihívást jelentettek, és a szinte naponta zajló csatákhoz hozzászokott férfiakon kezdett eluralkodni az unalom. Az otthoni párviadatok egyre nagyobb népszerűségnek örvendtek, mivel a harcosok ezek révén levezethették felgyülemlett energiáikat, ráadásul némi pénz is gazdát cserélhetett. Setétláp hadnagy azt tervezte, hogy az emberi felügyelet mellett felcseperedő ork idővel rengeteg pénzt fog hozni neki a viadalon. Arra számított, hogy a természetétől fogva gyors és erős lény a tőle kapott tudás birtokában legyőzhetetlennek fog bizonyulni.

Akadtt azonban egy probléma: a kis rondaság nem volt hajlandó enni. Az elmúlt napok során sápadt lett és lesóványodott.

Senki nem merte kimondani, bár mindenki tudta: a szörnyeteg haldoklott.

Ez felbőszítette Setétlápot. Egyszer arra ragadtatta magát, hogy felkapta a csöppnyi orkot, és apróra vagdalt húst próbált leerőltetni a torkán. Ezzel mindössze annyit ért el, hogy kis híján megfulladt a szerencsétlen, akit Delejnek* nevezett el. Amikor Delej kiöklendezte a húscafatokat, Setétláp szó szerint lecsapta őt a szalmára, és goromba káromlások közepette kimasírozott a pajtából, ahol az orkot ideiglenesen elhelyezték.

Tammis végtelen figyelemmel kísérte a gazdáját, és a szoktnál is alaposabban megválogatta a szavait. Ennek ellenére többször előfordult, hogy egy-egy üres vagy teli üveg repült utána, mikor Setétláp hadnaggyal beszélt.

A szolga szőke hajú, pirosposzgás arcú felesége, Clannia, aki szakácsnőként dolgozott a konyhán, egy tál hideg ételt rakott Tammis elé a durva faasztalra, majd masszírozni kezdte férje nyakát. A robosztus, harsány asszony valóságos óriás volt Tammishoz, de még Setétláphoz képest is.

– Van valami hír? – kérdezte Clannia reménykedve. Sután elhelyezkedett férje mellett az asztalnál. Néhány hete adott életet gyermekének, és még mindig óvatosan mozgott.

Legidősebb lányával, Tarethával együtt már rég megvacsoráztak.

A lány, aki kisöccsével együtt feküdt a kandalló melletti ágyban, felébredt apja érkezésére. Aranyló fűrtjeit a hálósipka alá tűrte, felült, és figyelmesen hallgatta a felnőttek társalgását.

– Van bizony – felelte Tammis gondterhelten, miközben a besűrűsödött krumplilevest kanalazta. Megrágta s lenyelte a falatot, aztán folytatta. – Az ork haldoklik. Semmit sem hajlandó megenni abból, amit Setétláp ad neki.

* Delejt a Warcraft III. c. játékban „Th rall”-nak nevezik.

Clannia sóhajtott, és ölébe vette a varrnivalót. Ki-be járt a tű a Tarethának készülő új ruha anyagában.

– Ez így van rendjén – állapította meg alig hallhatóan.

– Setétlápnak nem kellett volna ilyesmit idehozni Barnavárba.

Épp elég az a sok ordítózó felnőtt példány. Már alig várom, hogy elkészüljenek a fogolytáborok, és elvigyék őket innen!

Taretha némán figyelt. Szeme elkerekedett. Már hallotta, hogy mások az ork csecsemőről sustorognak, de szülei szájából most először hangzott el ilyesmi. Beleszédült a gondolatba. Az orkok hatalmasak és rémisztőek éles fogaikkal, zöld bőrükkel és dörgő hangjukkal. Még csak futó pillantást vehetett rájuk, de hallotta a róluk szóló történeteket. Egy csecsemő viszont biztosan nem hatalmas, és nem rémisztő. Tekintete kisöccse apró testére siklott. Faralyn kítátotta csöppnyi száját, és sírásával a többiek tudtára adta, hogy éhes.

Clannia letette a varrnivalót, odament a csöppséghez, kebléhez emelte, és szoptatni kezdte.

– Taretha! – mondta feddő hangon. – Már rég aludnod kellene!

– Aludtam is – felelte Taretha, és odaszaladt az édesapjához.

– Csak felriadtam, mikor apa hazajött.

Tammis fáradtan elmosolyodott, és hagyta, hogy Taretha az ölébe másszon.

– Nem fog elaludni, amíg Faralyn nem végez – mondta Clanniának. – Hadd babusgassam egy kicsit. Olyan ritkán látom, és úgy nő, mint a dudva. – Finoman belecsípett a kislány orcájába, aki erre kuncogni kezdett. – Ha nem marad életben az ork, rosszabbra fordul a sorunk – folytatta.

Taretha összeráncolta a szemöldökét.